

קוֹנְטֵרס

הַרְת עוֹלָם

יְגַלֶּה נִפְלְאוֹת אֵיךְ לַעֲבֹר עַל יְמֵי מַלְחָמַת גּוֹג וּמַגּוּג,
וְלַהֲנַצֵּל מִכָּל חֲבֵלֵי מָשִׁיחַ, וְלַהֲמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
עֲרֵבוֹת יְדִידוֹת חַיֹּת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ.

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרִי
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצִּפּוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִי
רַבִּי נַתָּן מִבְּרֶסְלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
וּמִשְׁלָב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמַאֲמָרֵי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלַב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב
גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מִתִּיבְתָא הַיְכָל־הַקָּדֹשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

Mesifta Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd STREET
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קונטרס

הַרְת עוֹלָם

.א

יסוד היתהדות הוא אמונה

אנחנו נמצאים עכשו בימי "הרת עולם",
עומדים לקרות דברים מוזעזעים, שיועזעו את כל
העולם כלו, שאנשים לא ידעו היכן להתחבא מרב
פחד ויסורים, עם כל זאת כבר אמרו לנו חכמינו
הקדושים (עין שמות רבה, פרשה כג, סימן ה'): אין
ישאל נגאלים אלא בזכות האמונה. כשיהודי חזק
באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, יגאל מכל צרותיו.
רבנו ז"ל אמר (שיחות הר"ן, סימן לג): אצל בני-אדם
אמונה זה דבר קטן, אבל אצלי האמונה זה דבר
גדול מאד, ועקר האמונה בתמימות ופשיטות,
שאדם צריך להאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שכל
אשר מתנהג אתו בין בגשמיות ובין ברוחניות —

הכל זה ממנו יתברר, דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, וכל אשר נאָרע — הכל מאתו יתברר, ואין יכולים להתחמק ממנו יתברר אם ברצון האדם או שלא ברצונו. כי הכל בא רק מאת הבורא יתברר שמו. ולכן כל מי שיהיה חזק באמונה, ינצל מכל הצרות שעתידות לבוא. אמונה זו הברכה, כמו שפתוב (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות". ואין עוד דבר שאדם מתברר בו כאמונה בבורא יתברר שמו. ואם היה בני-אדם יודעים מה זה אמונה, היו מתחזקים בזה תמיד. ולכן לא בחנם שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ה'), שצרכים לחפש ולבקש ולמצא בעצמו היכן מחזיק באמונה, כי כל המחלות והחלאים נעים שעוברים על בני-אדם, זה רק מחמת חסרון אמונה, ובפרט מחלת העצבים, שבני-אדם עצבניים ומוציאים עצביהם על הזולת, זה מהעדר אמונה; כי המאמין האמתי שמאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע שכל הבריאה זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, כל מה שאנו רואים ושומעים ומרגישים — הכל זה אלקות, אבל בשביל הבחירה והנפיון הקדוש-ברוך-הוא התלבש בלבושים כאלו הנקראים: דומם, צומח,

חי, מדבר, אף בְּאֵמֶת אֵין דְּבַר שְׁלֵא יִהְיֶה מְנַהֵג
מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי מִי שְׁחִזַק בְּאֵמוּנָה — יַעֲבֹר עַל
הַכֹּל. וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סד),
אֲשֶׁר לִכְן עִם יִשְׂרָאֵל נִקְרְאִים 'עֲבָרִיִּים', עַל שֵׁם
שְׁעוֹבְרִים מַעֲבָר אֶל עֶבֶר עַל-יְדֵי אֵמוּנָה. כִּי יֵשׁ
חָלָל הַפְּנוּי, שְׁזֶה כָּלֵל הַבְּרִיאָה, כִּי הַכֹּל הוּא אֵין
סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל כְּדֵי שְׂיִהְיֶה קִיּוּם לַבְּרִיאָה,
הַעֲלִים וְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁלֵא
יֵרָאוּ אוֹתוֹ, וְלֹא יִשְׁמְעוּ אוֹתוֹ, וְלֹא יִרְגִישׁוּ אוֹתוֹ,
שְׁזֶה נִקְרָא חָלָל הַפְּנוּי, שְׁפָנָה אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ
מִמָּקוֹם שְׂאֵדָם אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין, אִיךָ הַכֹּל זֶה
אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל. אֲבָל אִם אָדָם מִתְחִזֵּק
בְּאֵמוּנָה, הוּא עוֹבֵר דְּרֹךְ כָּל הַחָלָל הַפְּנוּי, וּמְשִׁיג
אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכְן בִּקֵּשׁ מֵאֲתָנוּ רַבְּנוּ ז"ל,
שְׁנַגְלָה אֶת הָאֵמוּנָה לְכֹלֵל עִם יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר רַבְּנוּ
ז"ל (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת אֵמוּנָה): עַל-יְדֵי אֵמוּנָה יִסְלַח
לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עוֹוֹנוֹתֶיךָ; מִי מֵאֲתָנוּ
יָכוֹל לוֹמַר שֶׁהוּא נָקִי מִחַטָּאִים וְעוֹוֹנוֹת? ! וּמִי יוֹדֵעַ
כַּמָּה תַעֲנִיּוֹת וְסִגּוּפִים, כַּמָּה יִגִּיעוֹת וְטִרְחוֹת עָלֵינוּ
לְהַתִּיגֵעַ וְלִטְרַח וְלִצְרוֹם וְלְהַתְפַּלֵּל, לְצַעֵק וְלִזְעַק אֶל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שְׁנִזְנֶכָה לְזַכָּךְ עֲצָמָנוּ וְלִתְקַן
אֶפְלוֹ חַטָּא אֶחָד, וּמִכָּל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן חַטָּאִים

וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים רַבִּים, שְׁחָטָאנוּ לְפָנָיו יְתָבָרָךְ, וְהִגַּה 'עַל-יְדֵי אֲמוּנָה יִסְלַח לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עוֹנוֹתֶיךָ'. וְלִכֵּן עָלִינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֵז בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יְתָבָרָךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִנְצָל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּג, שְׂזָה אֲשֶׁר מְחַפֵּה עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ.

אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שַׁבַּת קִיח.): כָּל הַמְּקַיִם שְׁלֵשׁ סְעֻדוֹת בְּשַׁבַּת, נִצּוֹל מִשְׁלֵשׁ פְּרַעֲנִיּוֹת: מִחֻבְלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוּם, וּמִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּג. שַׁבַּת זֹאת הַמְּלָכוּת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂזָה סוּד הָאֲמוּנָה, כְּשִׁיְהוּדֵי שׁוֹמֵר שַׁבַּת, בְּזֶה מִתְגַּלֶּה אֲמוּנָתוֹ. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מוֹעֵד קָטָן ט:): בְּרַפְתָּ הַיְיָ הִיא תַעֲשֶׂיר — זֶה הַשַּׁבַּת; כְּשִׁיְהוּדֵי מִתְחַזֵּק בְּאֲמוּנָה וּמְסַלֵּק דַּעְתּוֹ וְחֲכָמָתוֹ לְגַמְרֵי, וְיִוְדַע שְׂאִין לוֹ דַּעַת וְשִׁכְל, אִין לוֹ הַבְּנָה וְהַשְׁכָּלָה, וּמֵאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה עוֹבֵר עַל הַכֹּל, שְׂזוֹ אֲכִילַת שַׁבַּת, שְׂאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נו), שֶׁהִיא כְּלָה קִדְשׁ, כְּלָה אֱלֻקוֹת, וּמִי שְׂאוּכַל בְּשַׁבַּת וּמִשְׁמַח עֲצָמוֹ בְּשַׁבַּת, וּמִתְעַנֵּג בְּעֵנֵג שַׁבַּת, עַל-יְדֵי-זֶה אִינוֹ צָרִיךְ לְצוּם כָּבֵר. וְהַתְּבַטָּא רַבֵּנוּ

ו"ל: ראו, הנה אבינו שבשמים אומר לנו: בני, אכלו היום כי שבת היום להנני"ה, היום לא תמצאנהו בשדה. דורשים מזה חכמינו הקדושים (שבת קיח), שכתוב בפסוק אחד של פעמים 'היום', מפאן שצריך לאכל של סעודת בשבת, וגם זה קשה לקיים. ומהיכן זה בא? מחסרון אמונה, כי אם היינו מאמינים שכל מה שאומרים חכמינו הקדושים — זה הקדוש-ברוך-הוא אומר, והיינו מתחזקים באמונת חכמים, היינו נצולים מפל היסורים. וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא), שכל הסבל שאדם סובל, זה מחמת חסרון אמונת חכמים, עד שבני-אדם אינם יודעים מה לעשות ואיך להתנהג, כי אין להם אמונת חכמים, וכשאין אמונת חכמים, אין אמונה בה', כמובא בדברי חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח) על הפסוק (שמות יד): "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", אם במשה האמינו בהנני"ה לא כל שכן? אלא שאי אפשר להגיע לאמונה בהקדוש-ברוך-הוא רק על-ידי צדיקי האמת, שהם בחינת משה. אומר רבנו ז"ל, אשר אי אפשר להגיע לאמונה רק על-ידי אמת, ואי אפשר להגיע לאמת, רק על-ידי התקרבות לצדיקים, שעצתם עצת אמת (לקוטי-

מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז', וְלִכֵּן אִם אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים: כָּל הַמְקִיִּם שֶׁלֹּשׁ סְעֻדוֹת שַׁבָּת, נִצּוּל
 מִשְׁלַשׁ פְּרָעָנִיּוֹת: מִחֲבֻלֵי מְשִׁיחַ, מִמְּלַחְמַת גּוֹג
 וּמַגּוּג, וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוֹם, עָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֵר
 שְׂאֵת וְעֵז, וְלִקְבֹּל אֶת הַשַּׁבָּת בְּשִׂמְחָה, וְכֵן כָּל יוֹם
 יוֹם נִסְפָּר אֶת הַיָּמִים: הַיּוֹם יוֹם רֵאשׁוֹן בְּשַׁבָּת,
 הַיּוֹם שֵׁנִי בְּשַׁבָּת הַיּוֹם שְׁלִישִׁי בְּשַׁבָּת וְכוּ', שֶׁכֵּל יוֹם
 יוֹם נִזְכָּר לְעֲצָמָנוּ מִהַשַּׁבָּת, שֶׁזֶּה הָאֲמוּנָה, וְתִכְף־
 וּמִיָּד כְּשֶׁתִּהְיֶה לָנוּ הָאֲמוּנָה, יִהְיֶה לָנוּ הַכֹּל, וְאַף
 בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם לֹא תוּכַל לְעֲשׂוֹתָנוּ דְבָר, כִּי הָאֲמוּנָה
 הִיא הַדְּבָקוֹת בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כְּשֶׁיְהוּדֵי מְאָמִין
 בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הוּא דְבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה מֵה
 שֶׁאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִפּוֹת כֹּד): בָּא חֲבָקוּק
 וְהִעֲמִידֵן עַל אַחַת, שֶׁנֶּאֱמַר (חֲבָקוּק ב, ד): "וְצַדִּיק
 בְּאֲמוּנָתוֹ יִחְיֶה"; חֲבָקוּק הִיָּה בְּנֵה שֶׁל הַשּׁוֹנֵמִית
 (זֶהר ח"א ז), שֶׁהִיָּתָה לָהּ אֲמוּנַת חֲכָמִים בְּאֵלִישַׁע
 הַנְּבִיא, וְהִלְכָה וּבִקְשָׁה מִמֶּנּוּ שֶׁיְבָרְכָהּ בְּבֶן, וְלֹא
 עֲזָבָה אוֹתוֹ עַד שֶׁאָמַר לָהּ: "כַּעֲת חִיָּה אֶת חוּבְקַת
 בֶּן" (מְלָכִים-ב' ד, טז), וְאָכֵן נוֹלַד לָהּ בֶּן, וְקִרְאָה אוֹתוֹ
 בְּשֵׁם חֲבָקוּק, וְאַחֲרֵי־כֵן נִעֲשְׂה נְבִיא, כִּי הוּא גָּלָה
 אֶת הָאֲמוּנָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְלִכְלֵם פְּרִסָּם — הִנֵּה
 אֲנִי נוֹלְדָתִי בְּזִכְרוֹת בְּרַכְתּוֹ שֶׁל אֱלִישַׁע הַנְּבִיא.

ולכן מאחר שזכנו הקדוש-ברוך-הוא, שאנו
 יודעים מהצדיק האמת, שמברך אותנו, ובכוחו
 מתקיימות, אנחנו מקרבים אל הצדיק האמת,
 שמחזק ומעודד באמונה בו יתברך, זו צריכה
 להיות השמחה הכי גדולה שלנו, וכפי שנתחזק
 באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, כפי שמגלה לנו
 הצדיק האמת, בן נזפה להנצל מכל חבלי משיח,
 ממלחמת גוג ומגוג, שאלו השבועים אמות
 שיתקבצו יחד, ויכסו את כל ארץ ישראל. אבל כל
 אלו שיהיו חזקים באמונה, אף אחד לא יוכל
 לעשותם דבר, ולכן זה מה שאנו צריכים עכשו
 בימי "הרת עולם" — להתחזק באמונה פשוטה
 בו יתברך, ולחזק את נשמות ישראל באמונה
 בהקדוש-ברוך-הוא, ולדבר זה עם זה רק דבורי
 אמונה והשגחה פרטית, והאמונה מכניסה בנו
 בטחון עצמי ובטחון בהקדוש-ברוך-הוא, לא
 לפחד משום בריה שבעולם. כי מי שחזק באמונה
 אינו חושש מאף אחד, "הרגו אותי — ומה
 בכך? ! אהיה יותר קרוב אל הקדוש-ברוך-הוא, כי
 אני רוצה דבר, רק לדעת את הקדוש-ברוך-הוא,
 ולפרסם רק את הקדוש-ברוך-הוא, אני רוצה
 לגלות לכלם את הבורא יתברך שמו, אני רואה רק

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲנִי נוֹשֵׁם אֲוִיר — אֹר י', אֹר
הַחֲכָמָה הַעֲלִינָה, אֲנִי שׁוֹמֵעַ רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, אֵין לְפָנַי מְרָאָה עֵינַי בְּרִיאָה, רַק הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כָּל הָעוֹלָם כֵּלּוּ הוּא אֱלֹקוֹת", וְאִם אָדָם
חֲזַק בְּאִמוּנָה כְּזוֹ, אֵף אֶחָד אֵינּוּ יָכוֹל לְעֲשׂוֹתוֹ דְּבָר.

ב.

הָאִמוּנָה מִתְבַּטֶּאת עַל-יְדֵי תַפְלָה

בְּמָה מִתְבַּטֶּאת הָאִמוּנָה? קַל מְאֹד לֹאמֵר: "אֲנִי
מֵאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שֶׁאֲנִי רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ
אֱלֹקוֹת", אָבֵל מֵהֵיכָן יוֹדְעִים שֶׁהָאָדָם אוֹחֵז בְּזֶה
בְּשִׁלְמוֹת? אִם הוּא מִתְבּוֹדֵד אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּמִדְּבַר
וּמִסֵּפֶר כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר
רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כה):
הַהִתְבּוֹדְדוֹת הֵיא מַעֲלָה עֲלִינָה מִהַכֵּל, דִּהְיִנּוּ
שֶׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו, סִימָן
שְׁיֵשׁ לוֹ אִמוּנָה, כִּי אִמוּנָה תְלוּיָה בְתַפְלָה, וְתַפְלָה
תְלוּיָה בְּאִמוּנָה. וְלָכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן,
חֵלֶק א', סִימָן סב): לְמָה בְּנֵי-אָדָם אֵינָם יְכוֹלִים
לְהִתְפַּלֵּל אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? כִּי אֵין לָהֶם

אָמוּנָה, כִּי אִם הָיוּ מֵאֲמִינִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אִתָּם, עִמָּם וְאֶצְלָם, וְאִין בִּלְעֲדֵיו נִמְצָא, תִּמְיֵד הָיוּ מְדַבְּרִים אֵלָיו יְתִבְרָךְ; וּמֵאַחַר שֶׁאָדָם אֵינוֹ חֹזֵק בְּזֶה, לָכֵן הוּא שָׂבוּר וְרִצּוֹן וְשׁוֹרֵה בְּדַפְאוֹן וּמְרִים חַיָּיו, וְאֵינוֹ מוֹצֵא מְקוֹמוֹ, אֲבָל אִם הָיָה חֹזֵק בְּאָמוּנָה בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא הָיָה מִפְּחַד מְשׁוּם בְּרָהּ שֶׁבְּעוֹלָם, וְתִמְיֵד הָיָה שְׂמִחַ וּמְדַבֵּר אֵלָיו יְתִבְרָךְ. וּבִאֲמַת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּנִיחֻמָּא וַיֵּרָא א'): אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הָיוּ זְהִירִים בְּתַפְלָה, שְׂאִין מְדָה אֲחֶרֶת יָפָה הֵימְנָה, וְהִיא גְדוּלָה מְכֹל הַקְּרִבְנוֹת, וְאֶפְלוּ אֵין אָדָם כְּדֹאֵי לְעֲנוּת בְּתַפְלָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמוֹ, כִּינֵן שְׂמֵתִפְלֵל וּמְרָבָה בְּתַחֲנוּנִים, אָנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמוֹ. אָנוּ עוֹמְדִים עִתָּה לְפָנַי יְמֵי "הַרְת עוֹלָם", אֵינָנו יוֹדְעִים מָה הַיּוֹם יָבִיא, וּמְכֹל שֶׁכֵּן מָה הַמַּחֲרָר יָבִיא, וְלָכֵן עָלֵינוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשִּׁיטוֹת, שְׁזָה נִקְרָא 'הַתְּבוּדוֹת', לְהַתְּחִיל עִם חֲמֵשׁ דְּקוֹת, לְסַפֵּר לְפָנָיו יְתִבְרָךְ כָּל הָעוֹבֵר עָלֵינוּ, וְלְהוֹצִיא מִפִּינוּ הַכְּסוּפִים שֶׁיֵּשׁ לָנוּ אֵלָיו, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סו): כְּשֶׁאָדָם מוֹצִיא מִפִּיו הַכְּסוּפִים וְהַרְצוֹנוֹת, עַל-יַדֵּי-זֶה סוּף כָּל סוּף מוֹצִיא מֵהַכַּח אֶל הַפְּעַל הַרְצוֹנוֹת

הַלְלוּ. וְכֵן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לא): כְּשֵׁיְהוּדֵי מוֹצֵיא מִפִּי רְצוּנוֹתָיו אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא אוֹרֵג עוֹלָמוֹת חֲדָשִׁים, וְגוֹרֵם יְחוּדִים חֲדָשִׁים; כִּי מֵעֶלְת הַדְּבוּר שְׁאָדָם מְדַבֵּר אֶל בּוֹרְאוֹ, וּבְכַרְט שְׁמוֹצֵיא הַכְּסוּפִים אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל. וְכֵמוֹ שְׁאָמַר מוֹהַרְנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי-הַלְכוֹת אוֹמְנִין, הַלְכָה ד'): כְּשֵׁיְהוּדֵי מוֹצֵיא מִפִּי רְצוּנוֹתָיו וְכְסוּפָיו אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה מֵיִצֵּר עוֹלָמוֹת חֲדָשִׁים, מִלְּאָכִים חֲדָשִׁים, וְהֵם שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מִכָּל רַע. וְלָכֵן צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּיִתְרָה שְׁאֵת וּבְיִתְרָה עַז בְּאִמּוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֲסוּר לְהִנִּיחַ עֲצָמוֹ כְּרָגַע, כִּי הַכֹּל תְּלוּי רַק כְּפִי שְׁאָדָם מִתְּפַלֵּל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִם אָדָם מִתְּפַלֵּל אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, הוּא הֵכִי מְאֹשֵׁר. וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכֹל שֶׁכֵּן כְּשֵׁאָדָם מִתְּפַלֵּל בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, הַתְּפִלָּה נִכְנָסֶת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, כְּמוֹבָא (סְפָר-הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּפִלָּה, סִימָן ע'): עַל-יְדֵי שִׂמְחָה תְּבוּאָה תְּפַלְתָּךְ בְּהִיכַל-מֶלֶךְ; בְּזֶה שְׁאָדָם מִתְּפַלֵּל בְּשִׂמְחָה, תְּפִלוֹתָיו נִכְנָסוֹת בְּהִיכַל מֶלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכֵן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שֵׁם סִימָן פא): תְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּשִׂמְחָה, הִיא עֲרֵבָה וּמְתוּקָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאֹד אוֹהֵב

כְּשֵׁיְהוּדֵי מְדַבֵּר אֵלָיו בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלוֹ, וּכְמוֹ יֶלֶד
 קָטָן בּוֹכָה לְפָנָיו: "אָבָא, אָבָא", אֵינָה נַחַת רוּחַ
 גּוֹרֵם לְפָנָי הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא. וְזֶה תְּלוּי כְּפִי
 הָאָמוּנָה שֵׁישׁ בּוֹ, וְהִיא אֲשֶׁר מַחְדִּירָה בְּאָדָם שְׂמֻחָה
 עֲצוּמָה. וְאֶפְלוֹ אָדָם, שֵׁישׁ לוֹ שׁוֹנְאִים, הַרוֹצִים רַק
 לְעַקְרוֹ מִהָעוֹלָם, אִם הוּא מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשְׂמֻחָה, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִפִּיל אֶת כָּל
 הָרַע שֶׁרָצוּ לְרֹאוֹת בּוֹ — עֲלֵיהֶם, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי
 רַבְּנֵי יוֹ"ל (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּפִלָּה, סִימָן נו): מִי
 שְׂמֵת־תְּפִלָּל בְּשְׂמֻחָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְכַבֵּד אוֹתוֹ
 וּפּוֹקֵד לוֹחֲצָיו: לְמִי אֵין שׁוֹנְאִים, לְמִי אֵין אֲנָשִׁים
 הַרוֹצִים לְעַקְרוֹ וּלְהָרַע לוֹ? וּבְאֵמֶת מֵהֵיכָן זֶה
 נּוֹבֵעַ? רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, בַּר מִינֵן,
 בְּתַאֲנוֹת נְאוּף, עַל-יְדֵי-זֶה בּוֹרָא קְלָפוֹת וּמְשַׁחֲתִים
 שְׁעוֹשִׂים לוֹ רָעָה, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנֵי יוֹ"ל (סִפְרֵי-
 הַמִּדּוֹת, אוֹת נְאוּף, אוֹת כו), עַל-יְדֵי הוֹצָאת זָרַע
 לְבִטְּלָה, בּוֹרָא קְלָפוֹת הַמְתַּלְבְּשִׁים בְּבְנֵי-אָדָם
 הַחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂים לוֹ יְסוּרִים; וְאִם אָדָם
 מְסַפֵּר לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו
 בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה מִפִּיל אֶת שׁוֹנְאָיו,
 הַשׁוֹנְאִים חוֹשְׁבִים שֶׁהֵנָּה מְסַרוֹ אֶת הַצְּדִיק, אֶת בַּר
 יִשְׂרָאֵל, וְהֵנָּה הַצְּדִיק וּבַר יִשְׂרָאֵל, בּוֹרַח לוֹ לְאִיזוֹ

פנה, ושופך לבו להקדוש-ברוך-הוא, ומספר לפניו כל העובר עליו, אני הקדוש-ברוך-הוא מפיל שונאיו מטה מטה. ולכן אין לנו בנה העולם רק תפלה, כל אחד צריך להרגיל עצמו לדבר אליו? תברך חמש דקות, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (יומא פ.): 'תפסת מרבה לא תפסת', להתחיל עם מעט — חמש דקות חק ולא יעבר, ואחר-כך ממילא ימשך עוד דקה ועוד דקה, וכן מפעם לפעם עוד ועוד, לדבר בכל יום עוד חמש דקות ועוד חמש דקות, ומזה יעשה שעה, שעתים ושלוש; כי כל הגאולה תלויה רק בתפלה, וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ב'), שחרבו של משיח תהיה תפלה, ויכבש את העולם על-ידי תפלה. ולכן בימי "הרת עולם" אלו, שאיננו יודעים מה יקרה, וכל העולם בסכנה גדולה, מי שיהיה חזק בתפלה — ינצל מהכל. ולכן לקחת מסכה — זו סתם שטות ודמיון, יותר טוב להרגיל עצמו בתפלה, שהיא המסכה הכי טובה, כי תפלה עולה על הכל. אשרי הזוכה לזה!

תַּפְלָה תְלוּיָה רַק בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה

עַקֵּר הַדְּבֹר תְלוּי רַק בְּשָׁלוֹם, תַּפְלָה תְלוּיָה בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים קכב, ח):
 "אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם", וְלִכֵּן עָלֵינוּ לִהְיוֹת בְּשָׁלוֹם
 וּבְאַחֲדוּת עִם כָּל יְהוּדֵי, אִף שֶׁקָּמִים עָלֵינוּ רְשָׁעִים
 אֲרוּרִים וְרוֹצִים לְהַכְנִיעֵנוּ, אֵין לָנוּ עֲצָה אַחֲרָת —
 רַק שְׁלוֹם וְאַהֲבָה, וּבְזֶה תְלוּיָה כָּל הַגְּאֻלָּה. כָּל
 הַצְּרוֹת שֶׁקוֹרוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל, אֵינָם אֶלָּא מַחֲמַת
 הַפְּרוּדִים וְהַפְּלוּגִים, הַמְּפֹלְגוֹת, פְּלָג, פְּלָג,
 שֶׁמְּפֹלְגִים אֶת הָעַם כְּדוֹר הַהַפְּלָגָה, וְאַלְפִים שָׁנָה
 אֲנַחְנוּ סוֹכְלִים מִשְׁנֵאת חֲנָם, מַגְזֵעֵנוּת, שְׂאִין יְכוּלִים
 לְסַבֵּל זֶה אֶת זֶה, עוֹשִׂים לְמִישָׁהוּ טוֹבָה, וּמְשַׁלֵּם
 רָעָה, גּוֹמְלִים עִם פְּלוּגֵי חֶסֶד, וּמְשִׁיב רְשָׁעוֹת מֵאֵין
 כְּמוֹתָהּ, אִךְ לְבִסוּף אֵלוֹ הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים, כְּפוּיֵי
 טוֹבָה, יַעֲקְרוּ מִזֶּה הָעוֹלָם. וְלִכֵּן אִם עֲשִׂיתֶם
 לְמִישָׁהוּ טוֹבָה, וּמְשַׁלֵּם לְכֶם רָעָה, אֵל תַּחֲשָׁשׁוּ, כִּי
 הַהוּא יִקְבֹּל עָנְשׁוֹ מִשָּׁלֵם. אֲבָל הָעֵקֶר לְהִרְבּוֹת
 בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה, וְאֵין דְּבַר גְּדוֹל מִזֶּה. וְרַבְּנוּ ז"ל
 אוֹמֵר (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן יד), שֶׁאָדָם צָרִיךְ
 לְרִאוֹת שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּעֲצָמָיו, כִּי מַחֲמַת עוֹנוֹתָיו

אֵין שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתָיו. אָדָם מְבַלְבֵּל אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה
 לַעֲשׂוֹת, לְלַכֵּת יְמִינָה אוֹ שְׂמאלָהּ, קְדִימָה אוֹ
 אַחֲרָה, לְשָׁבֵת, לְקוֹם וְכוּ', מַה לַּעֲשׂוֹת? ! אָדָם אֵין
 לוֹ שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתָיו, הוּא בְּעֲצָבוֹת וּבְמַרְירוֹת וְכוּ',
 אֵינוֹ רְגוּעַ, כִּי אֵין שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתָיו מִחֲטָאתָיו. וְכֵן
 צָרִיף אָדָם לְרֵאוֹת שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּמִדּוֹתָיו, שְׂיִקְבֵּל
 כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה, זֶה נִקְרָא שְׁלוֹם
 — שְׁלָמוֹת. וְכֵן עַל הָאָדָם לְרֵאוֹת שְׂיִהְיֶה לוֹ שְׁלוֹם
 עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; אַנְשִׁים מְרַב צְרוּתֵיהֶם, יֵשׁ
 לָהֶם קְשִׁיּוֹת עָלָיו יְתִבְרֶךְ, וְהֵם מְמַרְמְרִים וּמְלֹאֵי
 סִפְקוֹת עָלָיו יְתִבְרֶךְ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְהַכֹּל מִחַמַּת
 חֲסָרוֹן הַשְׁלוֹם. וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְרֵאוֹת שְׂיִהְיֶה לָנוּ
 שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתֵינוּ, לִידַע אֲשֶׁר כָּל הָעוֹבֵר עָלֵינוּ זֶה
 בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, כִּי "צַדִּיק הַיְיָ" הַכֹּל דְּרַכִּיו וְחֲסִיד
 בְּכָל מַעֲשָׂיו" (תְּהִלִּים קמ"ה, יז), "הַצּוֹר תָּמִים פָּעֵלוֹ אֶל
 אֲמוֹנָה וְאֵין עוֹל, צַדִּיק וְיֵשֶׁר הוּא" (דְּבָרִים ל"ב, ד);
 וְכֵן עַל הָאָדָם לְרֵאוֹת שְׂיִהְיֶה אֲצִלוֹ שְׁלוֹם-בֵּית,
 וּכְמֵאֲמָרָם וְ"ל (מִדְּרַשׁ אֲגָדָה): גְּדוֹל שְׁלוֹם שְׁבִין אִישׁ
 לְאַשְׁתּוֹ, שֶׁעַל יָדָם שׁוֹרָה הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם; וְזֶה
 חָשׁוּב יוֹתֵר מִהַכֹּל, כִּי בְּזֶה שְׂאָדָם בְּשְׁלוֹם עִם
 אֲשֶׁתּוֹ, גוֹרֵם שְׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ. וּכְמֵאֲמָרָם וְ"ל
 (אָבוֹת דְּרַבִּי נֶטָן כ"ח): כָּל הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,

מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוּ מְשִׁים שְׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל עַל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד, לְפִי שֶׁכָּל אֶחָד מִלֶּךְ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ;
בֵּית שְׂיֵשׁ בּוֹ שְׁלוֹם — הַשְּׂכִינָה שָׁם. וּבֵית שְׂאִין
בּוֹ שְׁלוֹם, רַחֲמָנָא לִישְׁזֹכֵן, מְגַרְשִׁים אֶת הַשְּׂכִינָה.
וְלִכֵּן עָלִינוּ לְרֵאוֹת שְׂיֵהִיָּה שְׁלוֹם-בֵּית, וְאִם הִבְעַל
הוּא בַעַל קָשָׁה, עַל הָאִשָּׁה לְדוֹנּוֹ לְכַף זְכוּת,
וְלַחֲלוּפִין — אִם הָאִשָּׁה קָשָׁה, הִבְעַל צָרִיף לְדוֹנָהּ
לְכַף זְכוּת, כִּי מַה תְּרוֹיַחוֹ אִם תִּתְגַּרְשׁוּ? הֲלֹא
תִּתְחַרְבוּ אֶת הַבֵּית, וְהִילְדִים יִסְבְּלוּ מְאֹד. וְלִכֵּן אִם
אָדָם רוֹצֵה לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה, עָלָיו לְרֵאוֹת שְׂיֵהִיָּה
שְׁלוֹם בְּעִצְמוֹתָיו, שְׂיִקְבֵּל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו לְטוֹבָה,
וְיִדַע שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל. כִּי אִם
בְּרִצּוֹנוֹ לְהִיּוֹת חֲזָק בְּתַפְלָה, יִשְׁתַּדֵּל שְׂיֵהִיָּה לוֹ
שְׁלוֹם-בֵּית, וְיֵהִיָּה בְּאַחֲדוּת עִם כָּל אֶחָד, וְכֵן יֵהִיָּה
בְּשְׁלוֹם עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁלֹא יֵהִי לוֹ שׁוֹם
קָשִׁיּוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵּךְ.

.ד.

שְׁלוֹם וְאַהֲבָה מִתְבַטָּא כְּפִי הַחֶסֶד

”שְׁלוֹם” הִיא מְלָה יְפָה מְאֹד, וְכָל אֶחָד
מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ וְכוּ’, אֲבָל אֵיךְ מִתְבַטָּא שְׁלוֹם וְאַהֲבָה

— כפי מדת החסד. הבה נראה איך מרבים בחסד עם בני-אדם; אומרים חכמינו הקדושים (ילקוט הושע, רמז תקכב): אמר הקדוש-ברוך-הוא, חביב עלי חסד שאתם גומלים זה לזה יותר מכל הזבח שזבח לפני שלמה; אצלו תברך חשוב מאד צדקה וחסד שעושים עם הבריות. אנו נמצאים בימי "הרת עולם", איננו יודעים מה ילד יום, אבל אם אדם יעשה צדקה וחסד עם הזולת, יעזר לעוד יהודי, יקרבו אל הקדוש-ברוך-הוא, שזו הצדקה הכי גדולה, יעזר להפיץ אור רבנו ז"ל בעולם, שזו הצדקה הכי גדולה — לחזק ולעודד ולשמח את נשמות ישראל, אשר אין עוד צדקה יותר גדולה מזו, ינצל מצוק העתים הללו. ולכן שלום ואהבה מתבטא כפי החסד שאדם עושה, אז אני יודע שאטה איש שלום, אם אני רואה, שאטה מוסר נפשך בעבור הזולת, אטה עוזר לו לצאת ממצוקתו, אז אני יודע שאטה איש שלום, אבל אם אטה רק מדבר משלום, ואינך עושה מאומה, סימן שאטה שקרן וכו'. ובזה צריכים להשמר מאד, כי היום יש כל מיני שקרנים וצבועים העובדים על בני-אדם, כאלו יכולים לעשות תקוני נשמות, אשר אין דבר כזה — לא בנגלה ולא בנסתר וכו'.

וּמִבְקָשִׁים כָּסֶף כְּדֵי לְתַקֵּן נִשְׁמָתְךָ. וּבְאַמַּת אֵינָם
 מְתַקְנִים נִשְׁמוֹת, אֲלָא מְתַקְנֵי הַפִּיס שְׁלָהֶם, אֲבָל זֶה
 מֵה שְׁקוּרָה הַיּוֹם, שְׁפָל מִיְּנֵי שְׁרָ"ץ הַשׁוֹרֵץ עַל
 הָאָרֶץ מִתְפַּשְׁטִים בְּעוֹלָם, וְעוֹבְדִים עַל זוּלָתָם, וְכָל
 מִיְּנֵי עֶרְב־רֹב, אֲנָשִׁים קָלִים וְרִיקִים הַמְּשַׁטִּים
 בְּבְרִיּוֹת, כַּמּוֹבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק
 א', סִימָן סא), שְׂאֵינָם יְכוֹלִים לְעֹזֵר לְעֶצְמָם, וְאִיךָ
 יַעֲזְרוּ לָךְ! ?

וְלִכֵּן הַגִּיעַ הַזְּמַן, שְׁנַתְחִיל לַעֲשׂוֹת חֻסֵּד וְצַדִּיקָה
 לְזוּלָת, וְרַק בְּזֶה תְלוּיָהּ הַגְּאֻלָּה, וְרַק עַל-יְדֵי-זֶה
 נִנְצָל מִכָּל חֲבָלֵי מָשִׁיחַ, מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג, בְּזָכוֹת
 הַחֻסֵּד שְׁנַעֲשֶׂה זֶה לְזֶה. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים
 (תָּנָא דְבֵי אֱלִיהוּ זוטא פ"א): גְּדוּלָּה צַדִּיקָה, שְׁמַמְהֶרֶת
 יוֹם בֵּן דָּוִד וַיְמוֹת הַגְּאֻלָּה; כְּכֹל שְׁנַתְגַּבֵּר בְּעֵשֶׂית
 צַדִּיקָה וְחֻסֵּד, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַר אוֹתָנוּ,
 וַיְבִיאֵנוּ לְדְבָרִים יְפִים מְאֹד בִּימֵי "הֵרֶת עוֹלָם" אֵלּוּ,
 שְׂאֵנוּ חוֹשְׁשִׁים כָּל-כָּף. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
 (ש"ם): גְּדוּלָּה צַדִּיקָה, שְׁהִיא מַעֲלָה אֶת הַנְּשֻׁמָּה
 וְנוֹתְנָה תַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד; מִי שִׁירְבָה בְּצַדִּיקָה וְחֻסֵּד
 עִם הַזּוּלָת, יִזְכֶּה לְרֹב טוֹב, וְאֵין לוֹ מֵה לְפָחַד מִיְּמֵי
 "הֵרֶת עוֹלָם" אֵלּוּ, כִּי שׁוֹם דְּבָר לֹא יֵאָרַע לוֹ. וְזוֹ

מעלת היהודי המפיץ אור רבנו ז"ל, ואינו מפחד מאיש, כי עם ישראל צמאים לדבר ה' עכשו, כלם מפחדים, מבהלים ומבלבלים, ואינם יודעים מה יקרה ומה עומד לקרות, אנשים חוששים מאד מאד, אבל בזה שעושים צדקה וחסד עמהם, על-ידי-זה יצילנו השם יתברך ממלחמת גוג ומגוג, מחבלי משיח, מענשי גיהנום. חכמינו הקדושים אומרים (מדרש זוטא שיר השירים פ"א): הדורון של הקדוש-ברוך-הוא צדקה, אפלו היתה בידו עברה, ונחתם דינו לאבד, יכול להיות מקבל שכנה בכל יום ויום, והקדוש-ברוך-הוא אומר למלאך של פרענות אל תגע בו; אם אדם נותן צדקה, השם יתברך מצילו מצרה וצוקה. ואיזו צדקה גדולה יותר מלקרב בנים לאביהם שבשמים?! ולכן כל אחד ואחד היודע שחטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני שקוץ וזהום שעשה, מה תקונו? לקרב יהודים אל הקדוש-ברוך-הוא, שילך ויפיץ את אור רבנו ז"ל בעולם בעקשנות גדולה, ולא יפחד מאף אחד, ולא יתביש משום בריה, מה יש להתביש? הבושה הכי גדולה תהיה בעולם הבא, שנעמד לפני פסא הכבוד, ומה נעשה ליום פקדה?! ולכן התקונו בזה

העולם רק לעשות צדקה וחסד עם הזולת, וזה שלום ואהבה המתבטא כפי החסד שלו. זה קל מאוד לומר: "אני רוצה שלום ואהבה", הבה ונראה מה אתה משקיע בזולת, האם בנית מקוה בעבור הזולת? האם בנית פעוטון, או חדר, או בית-ספר בשביל הזולת? האם בנית ישיבה או כולל לזולת? האם עזרת לזולת? היום רואים כל מיני שקרנים, רמאים וצבועים, ריקים ופוחזים, נוטלים רק תקציבים, ממלאים כיסם רק עם כספי גנבה וגזלה, והם מדברים מ'שלום' 'שלום', אבל 'שלום' תלוי כפי החסד שעושים. ולכן עלינו להרתם להציל את העולם, וזאת — על-ידי צדקה, ואין צדקה חשובה יותר מלעודד ולשמח את נשמות ישראל. וזה תלוי בנו! אם אנו רוצים שיכפרו על כל מעשינו הרעים, עלינו להפיץ את רבנו ז"ל, ולא להתפעל מאיש, בנדאי יקומו כל מיני כלבים שינבחו, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נ'): אלו הכלבים הם עזי פנים, ופגמו בפגם הברית ובשאר מיני נאוף. ואיך נובחים? שאומרים: "אצלנו לא אחזו מספרים אלו" וכו', "הדבורים אינם כל-כך מדיקים" וכו' וכו'; בכל יום יום יוצאים כתבי נאוף, כל מיני חוכרות

וּגְלִיוֹנוֹת טְמֵאִים וּמְטֵמְאִים, וְעַל זֶה אֵינָם מְדַבְּרִים,
 אֲלֵא כְּשִׁיּוּצָאִים לְהַפְיֵן אֹר רַבְּנוּ ז"ל, אֲזֵ הַפְּלָבִים
 מִתְעוֹרְרִים וְנוֹבְחִים. וְזֹאת עָלֵינוּ לְזָכֹר — לֹא
 לְפָחַד מֵאֵף בְּרִיָּה שְׂבַעֲוֹלָם. וְלִכֵּן כָּל הַיּוֹדֵעַ שְׂחָטָא
 וּפְגָם בְּפָגַם הַבְּרִית, שְׂיִמְסֹר עֲצָמוֹ לְהַפְיֵן אֹר רַבְּנוּ
 ז"ל, וּבִזְזָה מִתְגַּלְּהַ הַשְּׁלוֹם וְאַהֲבָה — כְּפִי הַחֲסֵד
 שְׂעוֹשָׂה. הִנֵּה כָּלֵם מְדַבְּרִים 'שְׁלוֹם' 'שְׁלוֹם', אֲבָל
 מָה בְּאַמַּת עָשׂוֹ לְמַעַן הַשְּׁלוֹם?! מָה עֲזָרְתָּ
 לְזוּלַת?! מָה הַחֲדָרְתָּ בְּזוּלַת?! רַק לֹמַר 'שְׁלוֹם'
 זֶה קָל מְאֹד. וְזֹאת אָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם, שְׂיִשׁ כָּל מִינֵי
 עַרְב־רַב, רַע־בָּנִים אֲרוּרִים, הָעוֹבְדִים עַל הַבְּרִיּוֹת,
 בְּעִבּוּר כְּמָה מְאוֹת דּוֹלָרִים עוֹשִׂים גִּטִּין וְכוּ',
 בְּמִקּוֹם לְהַרְבּוֹת שְׁלוֹם־בֵּית, אֲשֶׁר זֶה הַחֲסֵד הַכִּי
 גָּדוֹל, אֲזִי בְּעִבּוּר כֶּסֶף — שׁוֹבְרִים בְּתִים, וְלֹא
 אֲכַפֵּת לָהֶם שֶׁהוּא בְּצַעַר, שְׂלִפְלוּנֵי אֵין כָּל וְכוּ'.
 וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְהַשְׁמֵר מִרְשָׁעִים אֱלֹהִים, שֶׁהֵם קָלִים,
 רִיקִים וּפּוֹחֲזִים, וְעַל־יְדֵי זֶה שְׂנַתְעוֹרֵר מִהַשְּׁנָה
 הַעֲמֻקָּה, בְּזֶה בְּעֲצָמוֹ נִזְכָּה, שֶׁהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
 יִשְׁמֹר אוֹתָנוּ בִּימֵי "הַרְת עוֹלָם" אֱלֹהִים, שְׂאֵין יוֹדְעִים
 מָה מְצַפֶּה עָלֵינוּ, גּוֹג וּמְגוּג מוֹכְנִים לְכַסּוֹת אֶת כָּל
 הָעוֹלָם כָּלוּ, רַחֲמָנָא לִישְׁזָכוֹ, בְּהַרְג וְאַבְדָּן, אֲבָל מִי
 שְׂיִרְבֶּה בְּגַמְלִיוֹת חֲסֵד עִם הַזּוּלַת, וַיִּקְרַב אֶת הַזּוּלַת

אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא יִקְרָה לוֹ שׁוּם דְּבָר, כִּי מִי שֶׁחִזַּק בְּאִמּוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ מֵאִישׁ. "מָה אַתָּה יְכוּל לַעֲשׂוֹתַי בְּלִי רְצוֹנִי יִתְבָּרַךְ?!" וְלִכֵּן כָּל עֲגִינֵי הַמַּסָּכָה, הוּא שְׂטוּת וְהֶבֶל, הַמַּסָּכָה הִכִּי טוֹבָה — עֲזָרָה לְזוּלָת, אֲזִי אַתָּה מִבְּטָח, שְׁלֵא יֵאָרַע לְךָ דְּבָר.

ה.

בַּעַת שְׂאָדָם עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם זוּלָתוֹ, שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה

צְרִיכִים לְזַכֵּר הַיָּטִב, כְּשֶׁאָדָם מְרַבֵּה בְּחֶסֶד עִם הַזּוּלָת — שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה. וְאֵין עוֹד חֶסֶד גָּדוֹל מִלְקָרֵב נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הָעֶרְב־רֵב הַתְּפֹשֵׁטוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְכָל הָעוֹלָם, וּמַעֲבִירִים עַל הַדַּת מְלִיוֹנִים מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִם שְׂקוּץ, נֶאֱוָף וְזֵהוּם, עִם כְּפִירוֹת וְאִפְּיִקוֹרְסוֹת, וְלִכֵּן עֲכָשׁוּ הָעֵקֶר לְמָסוֹר נִפְשׁוּ רַק לַעֲזוֹר לְזוּלָת, וְאֲזִי יַעֲזְרוּ לָנוּ מִהַשְׂמִים לְהַנְצִיל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, לְהַנְצִיל מִחֲבָלֵי מָשִׁיחַ. אֲשֶׁרֵי הָאָדָם הַמַּחְדִּיר דְּבוּרִים אֵלּוֹ לְתוֹךְ לְבוֹ, וְאֵינּוּ מְטַעֵה עֲצָמוֹ, כִּי בְּפִרוּשׁ גָּלָה לָנוּ רַבְּנּוֹ וְ"ל (שִׁיחֹת-הַר"ן, סִמָּן נא): אֵת

זה תקבלו ממני, שלא יטעה אתכם העולם, כי
 העולם מטעה מאד; יכולים לחיות בזה העולם
 בדמיון גדול, ולחשב שהנה נתברכנו ונושענו,
 אבל כל זמן שאיננו נושמים אלקות, כל זמן
 שאיננו רואים ושומעים ומרגישים אלקות, אנו
 בדמיון אחד גדול. מי יכול להתפאר ששומע את
 קולו יתברך מפרטי הבריאה? מי יכול להתפאר
 שרואה מכל דבר את הקדוש-ברוך-הוא? שרואה
 מכל דבר את הפנימיות של הבריאה, כמובא
 בדברי רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן נב), שמכל דבר
 צריכים לראות את הקדוש-ברוך-הוא, האם אנו
 אוהזים בזה? הלא אנו בעצבות ובדכאון, ואיננו
 מוצאים מקומנו, אבל אם היינו חזקים באמונה,
 היינו מתפללים להקדוש-ברוך-הוא, היינו חיים
 בשלום עם כל יהודי, והיינו מרבים בגמילות חסד
 עם כל בר ישראל, אז היינו זוכים לכל טוב אמת
 ונצח. אף דא עקא, שאיננו אוהזים בכל זה, ואנו
 רחוקים מהשם יתברך, כי אין לנו שלום זה עם
 זה, ואחד אינו רוצה לדבר עם השני כלל וכלל,
 אנשים כל-כף אכזריים, שממאנים להשלים זה עם
 זולתם, אמה בא לחסד וצדקה וכו', ואינם רוצים
 אפלו להסתכל עליך, מפאת הגזענות הארוה

שְׁקוּרֵית הַיּוֹם, אֲשֶׁר צְרִיכִים לְעַקְרָהּ בְּכָל מַחִיר. וְלִכֵּן אִם יֵשׁ שְׁלוֹם, יְכוּלִים לְקַרֵּב אֶת כָּלֵם לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וּבּוֹדָאֵי הַמַּחְלָקֶת בָּאָה מְמַרְירוֹת, אֲבָל אִם אָדָם יוֹדֵעַ שֶׁכָּל הַקְטָטוֹת הֵן לְכַפֵּרֶת עוֹנוֹת, אֵינּוּ מִפְחָד כָּלֵל וּכְלָל. וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְרֵאוֹת רַק לְמַסֵּר נַפְשֵׁנוּ בְּעִבּוֹר הַזּוּלָת, וְלֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל אֵף אֶחָד בְּעוֹלָם, וְאִז נִהְיֶה בְּטוּחִים שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַר אוֹתָנוּ מִחֲבָלֵי מְשִׁיחַ, מִמְּלַחְמֹת גּוֹג וּמַגּוּג, וּמַעֲנָשֵׁי גֵיהֲנוֹם, וְנִהְיֶה מִחֲסָנִים מֵאֲבַעְבוּעוֹת הַשְּׁחָרוֹת, שֶׁאֵלּוּ הַסְטָרָא אַחֲרָא, הַקְּלָפוֹת וְהַעֲרֵב-רַב, הֵם אֲבַעְבוּעוֹת הַשְּׁחָרוֹת, שֶׁמְשַׁחֲרִים לָנוּ אֶת הָעֵינַיִם, וְעוֹשִׂים לָנוּ חֲשֵׁף וְעֵלְטָה, הַגְזָעָנִים הָאֲרוּרִים, הֵם וְרַק הֵם הַסְכָּנָה הַכִּי גְדוֹלָה, זֶה מִלְחָמֹת נֶשֶׁק בִּיּוֹלוּגִי, שֶׁמְלֹאֵי חִדְקֵי שְׁנָאָה עֲצָמִית, שֶׁזֶה מֵה שְׁרוּאִים הַיּוֹם, שֶׁמִּי שְׁרוּצָה לְהִתְגַּבֵּר עַל הַזּוּלָת, הוּא שׁוֹנֵא אוֹתוֹ וּמוֹצִיא עָלָיו שֵׁם רַע. כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ אֲצֵל הַסֵּמ"ף-מ"ם וְגוֹנְדָא דְלִיָּה, יַמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ, שֶׁנִּמְצָא בְּכָל עִיר וְעִיר, בְּכָל כְּפָר וּכְפָר, שֶׁרַק מִסִּית וּמַדִּיחַ זֶה נִגְדָה זֶה, וְזֶה כָּל כַּח הַטְּמֵאָה שְׁלוֹ. וְלִכֵּן כְּדֵי לְעַבֵּר אֶת יְמֵי "הֵרֶת עוֹלָם" אֵלּוּ בְּשְׁלוֹם, וְלִהְנַצֵּל מִחֲבָלֵי מְשִׁיחַ וּמִלְחָמֹת גּוֹג וּמַגּוּג, זֶה תְּלוּי

— כפי שַנְעֹזֹר זֶה לְזֶה. וְלִכֵּן עָלִינוּ לְקַבֵּל עַל
 עֲצָמֵנוּ קִבְלָה חֲזָקָה עֲכָשׁוּ: מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה אָנוּ
 עוֹשִׂים חֶסֶד עִם הַזּוֹלָת, וְעוֹזְרִים לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל,
 וְלֹא נִתֵּן לְרָשָׁע מְרָשָׁע שְׂיִכְנֹס בֵּינֵינוּ, לֹא נִתֵּן
 לְשְׁלוּחֵי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם שְׂיַחְדְּרוּ לְתוֹכֵנוּ, נִהְיֶה חֲזָקִים
 בְּשֵׁלֹם וְאַהֲבָה, בְּחֶסֶד וְצַדִּיקָה, וְנִתְפַּלֵּל לְהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וְנִתְחַזַּק בְּאַמוּנָה, וּבְזִכּוֹת זֶה נִרְאֶה כְּבָר
 בְּגִאֲלָתָן וּבִישׁוּעָתָן שֶׁל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת הַגְּלוּיָן, נַעֲתִיק כַּמָּה
 עֲצוֹת מִדְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים לְהַנְצִיל
 מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג

.א.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן פָּזִי, אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי,
 מִשׁוֹם בֵּר קִפְרָא: כָּל הַמְּקִיִּם שֶׁלֹּשׁ סְעֻדוֹת
 בְּשַׁבָּת, נִצּוּל מִשְׁלֵשׁ פְּרַעֲנִיּוֹת: מִחֶבְלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ,
 וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוֹם, וּמִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג. מִחֶבְלוֹ
 שֶׁל מְשִׁיחַ כְּתִיב הֵכָא יוֹם, וּכְתִיב הֵתָם (מִלְאָכִי ג.

הֵרַת עוֹלָם

כז

(כג): "הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֵיָהּ הַנִּבְיָא לְפָנַי בּוֹא יוֹם" וְגו'. מְדִינָה שֶׁל גִּיהֲנוּם כְּתִיב הֶכָּא יוֹם, וְכְתִיב הֶתֶם (צְפַנְיָה א, טו): "יוֹם עֲבָרָה הַיּוֹם הַהוּא". מְמַלְחָמַת גּוֹג וּמְגוּג כְּתִיב הֶכָּא יוֹם, וְכְתִיב הֶתֶם (יח, לח): "בְּיוֹם בּוֹא גּוֹג".

(שַׁבַּת קִיח).

ב.

וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: קָשָׁה תְּרַבּוֹת רְעָה בְּתוֹף בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם יוֹתֵר מְמַלְחָמַת גּוֹג וּמְגוּג, שְׁנֵאמַר (תְּהִלִּים ג, א): "מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ", וְכְתִיב בְּתַרְיָה (תְּהִלִּים ג, ב): "הִוְיָ"ה מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי". וְאֵלּוּ גַבִּי מְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּג כְּתִיב (תְּהִלִּים ב, א): "לָמָּה רָגַשׁוּ גּוֹיִים וְלְאֻמִּים יְהַגּוּ רִיק", וְאֵלּוּ "מָה רַבּוּ צָרֵי" לֹא כְּתִיב.

(בְּרַכּוֹת ז).

ג.

לָמָּה נִסְמְכָה פְּרֻשַׁת אַבְשָׁלוֹם לְפְרֻשַׁת גּוֹג וּמְגוּג, שְׂאֵם יֵאמַר לָךְ אָדָם: כָּלוּם, יֵשׁ עֶבֶד שְׂמוּרַד

ברבו? אף אפה אמר לו: פלוס, יש בן שמורד
באביו? ! אלא הנה, הקא נמי הנה.

(ברכות י.)

ד.

"לך הני"ה הממלכה" — זו מלחמת עמלק, וכן
הוא אומר (שמות יז, טז): "כי יד על כס י"ה",
ונהמתנשא" — זו מלחמת גוג ומגוג. וכן הוא
אומר (יחזקאל לח, ג): "הנני אליך גוג נשיא ראש
משך ותבל".

(ברכות נח.)

ה.

אמר רבי לוי, אף גוג ומגוג לעתיד לבוא עתיד
לומר בן: שוטים היו הראשונים שהיו
מתעסקים בעצות על ישראל, ולא היו יודעים שיש
להם פטרון בשמים, אני אני עושה כן, אלא
בתחלה אני מזדוג לפטרון שלהם, ואחר-כך להם,
הדא הוא דכתיב (תהלים ב, ב): "יתיצבו מלכי ארץ",
אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: רשע, לי באת להזדוג?
חייך, שאני עושה עמך מלחמה, הדא הוא דכתיב
(ישעיה מב, יג): "הני"ה כגבור יצא פאיש מלחמות
יעיר קנאה", וכתיב (זכריה יד, ג): "ויצא הני"ה

וְנִלְחַם בַּגּוֹיִם הָהֵם, וַיְמַה כְּתִיב תִּמְּן (שם ז): "וְהָיָה הַיּוֹנִי"ה לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ".

(ויקרא רבה, פרשה כז, סימן יא)

.1

(שיר השירים ד, טז): "עוֹרֵי צַפּוֹן וּבְאֵי תִימָן", לְכַשְׁיִתְעוֹרְרוּ הַגְּלִיּוֹת הַנְּתוּנוֹת בְּצַפּוֹן, וַיָּבֹאוּ וַיִּחַנּוּ בְּדָרוֹם, כְּמוֹ דָאָמַר (ירמיה לא, ז): "הֲנִנִּי מִבֵּיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צַפּוֹן וְקִבְּצִיתִים מִיִּרְכְּתֵי אֶרֶץ", לְכַשְׁיִתְעוֹרְרַר גּוֹג וּמְגוּג שְׁנֵתוֹן בְּצַפּוֹן, וַיָּבֹאוּ וַיִּפְלּוּ בְּדָרוֹם, כְּמַה דָאָמַר (יחזקאל לט, ב): "וְשִׁבְבְּתִיךְ וְשִׁשְׂאֲתִיךְ וְהִעְלִיתִיךְ", לְכַשְׁיִתְעוֹרְרַר מִלְּךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁנֵתוֹן בְּצַפּוֹן, וַיָּבֹאוּ וַיִּבְנֶה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שְׁנֵתוֹן בְּדָרוֹם.

(שיר השירים רבה, פרשה ד, סימן לב)

.2

(שמות טו, י): "וְנִשְׁפְּתָ בְּרוּחְךָ כְּסִמּוֹ יָם", וְכֵן עֲתִידִין גּוֹג וּמְגוּג לְבֹאוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, וְגַם הֵם יִשְׂרְפוּ כְּלָם בְּשִׂרְפָה אַחַת, שְׁנֵאָמַר (יחזקאל לו, כב): "וְנִשְׁפְּטִי אֹתוֹ בְּדָבָר וּבְכֶדֶם וּגְשָׁם שׁוֹטֵף" וְגו', וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה "וְהִתְגַּדְּלִתִּי וְהִתְקַדְּשִׁתִּי וְנִוְדַעְתִּי לְעֵינֵי גוֹיִם רַבִּים" וְגו'.

(תנחומא ראה)

מוֹהַרְנ"ת ז"ל אָמַר, שְׁבַמְגַלַת סְתָרִים לֹא הָיָה כְּתוּב
 כָּל הָעֲנִין שֶׁל מְלַחֶמֶת גּוֹג וּמַגּוּג, מִשְׁמַע
 מִזֶּה, שְׁעָקַר מְלַחֶמֶת גּוֹג וּמַגּוּג יִהְיֶה כְּפִירוֹת
 וְאַפִּיקוֹרְסוֹת שְׂיִתְפָּשְׁטוּ בְּעוֹלָם, וַיִּצְטָרְכוּ רַחֲמִים
 רַבִּים לְהַשְׁאֵר בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, לִידַע
 וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדִיעַ, אֲשֶׁר אֵין בַּלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל,
 וְהַכֵּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְדָבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינוֹ
 נֶעֱשֶׂה מִעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן.
 וְלָכֵן נוֹתְנִים לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים עֲצוֹת אֵיךְ
 לְהַנְצִיל מִחֲבָלֵי מְשִׁיחַ וּמִמְלַחֶמֶת גּוֹג וּמַגּוּג —
 לְהִזְהָר מֵאֵד לְאָכַל בְּשֶׁבֶת שֶׁלֹּשׁ סְעֻדוֹת, וְאָמַר רַבְּנּוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נו), אֲכִילַת שֶׁבֶת כָּלוֹ
 קָדָשׁ, כָּלוֹ אֱלָקוֹת, וְזֶה מוֹעִיל כְּמוֹ תַעֲנִית, וְאִם
 אָדָם יוֹדֵעַ שֶׁחָטָא וְצָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת, אֲזִי יִתְעַנֵּג בְּעִנְיַת
 שֶׁבֶת, וְכֵן כְּשֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם צְרוּת וְיִסוּרִים בְּבֵיתוֹ
 מִלְּדָוָיו, עָלָיו לְקַבֵּל אֶת הַכֹּל בְּאַהֲבָה, וַיִּדַע שֶׁעַל-
 יְדֵי־זֶה יִתְפָּטֵר מִמְלַחֶמֶת גּוֹג וּמַגּוּג, שֶׁהוּא כְּפִירוֹת
 וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, כִּי הַמַּאֲמִין הָאֱמֵתִי, שֶׁמַּאֲמִין אֲשֶׁר כָּל
 מֵה שֶׁקּוֹרָה בְּבֵיתוֹ זֶה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי־זֶה
 נִמְתָּקִים מִמֶּנּוּ חֲבָלֵי מְשִׁיחַ, כִּי בְּזֶה שֶׁאָדָם סוֹבֵל
 מִבְּנָיו וּמִחֲזִיק מִעֲמֵד, וּבּוֹרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 עַל-יְדֵי־זֶה נִמְתָּקִים מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, וַיִּנְצֵל מִחֲבָלֵי

מְשִׁיחַ וּמַמְלֻחַמַת גּוֹג וּמַגּוּג. וּכְשֶׁאָדָם מְגִלָּה שְׂפָל
 מֵה שְׂקוּרָה אֲתוֹ, הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא
 מְכַנְיֵעַ אֶת קְלַפֵּת עֲמֻלָּק וְאֶת גּוֹג וּמַגּוּג. וּבְאֶמֶת
 רוֹאִים, שֶׁהַעֲרֹב-רַב לּוֹחֲמִים נֶגְדַת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 בְּעֲצָמוֹ, וּמִנְבָּלִים פִּיָּהֶם כָּל־פִּי מַעֲלָה, רַחֲמָנָא
 לִישׁוּבָן, וּמִדְּבָרִים נֶגְדַת כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל,
 וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹמֵר לָהֶם: "רְשָׁעִים, עַמִּי אַתֶּם
 בָּאִים לְהַזְדַּוֵּג? חַיִּיכֶם, שְׂאֲנִי מִבְּטַל אֶתְכֶם כְּלַכֶּם",
 וּמִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ בּוֹא יְבוֹא מִצְפוֹן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְיִבְנֶה
 אֶת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּדָרוֹם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְכֹל הָרַע
 יִשְׁרָף לְגַמְרִי, וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּה לְעֵינֵי כָּל
 הָעוֹלָם כְּלוּ, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לְבַנּוֹ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ
 בִּישׁוּעָתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לזכות

חדד אברהם בן דיזי

עינב בת שרה

לזרע של קיימא

דיזי בת מרים

עמיר בן דיזי, תומר בן דיזי

חגית בת חוה

שמחי שלמה בן אסתר

שמחי שרה בת מנחם

שמחי, אילן, שירי, אסתר וציון

בני שרה

הקב"ה יעזור להם שיזכו לברכה

ולהצלחה בכל מעשי ידיהם, פרנסה

בשפע ובנקל, בריאות ברמ"ח איבריהם

ובשס"ה גידיהם ושיזכו להיות מקורבים

לצדיק האמת כל ימי חייהם אכ"ר!

ולעילוי נשמת

אליהו חדד בן גבריאל

ת.נ.צ.ב.ה.